

[Helge Adam Møller]

ge børns behov, hun skal forebygge, at børn bringes i konflikt med samfundet, og hun skal foreslå foranstaltninger, som forbedrer børns levevilkår. Det er nogle af de ting, man har sat op i forslaget.

Men så kommer betænelighederne, for alle disse opgaver, som børneombudsmanden skulle løse sammen med fem-seks-syv-otte ansatte, er der jo millionvis af andre mennesker, som løser i øjeblikket og vel løser på en bedre måde, i hvert fald en måde, der er betydelig nærmere ved børnene. Jeg tænker på den halvanden million forældre til børnene, vi snakker om, jeg tænker på den ene million bedsteforældre, som disse børn har, jeg tænker på de 50.000 folkeskolelærere, som daglig underviser børnene, jeg tænker på de 20.000 børnehavepædagoger, jeg tænker på de 50.000 frivillige idrætsledere, spejderledere og ledere i ungdomsskoler. Ud over det er der mere end 5.000 kommunalpolitikere og folketingspolitikere, som også beskæftiger sig med dette i deres dagligdag.

Der er altså næsten tre millioner mennesker, som har nøjagtig de samme fire opgaver, som jeg nævnte her, og jeg mener, de kan gøre det på en måde, der bestemt ikke er dårligere – måske tværtimod – end hvis man laver sådan en central institution.

Jeg må også indrømme, at når jeg læser en af sætningerne i bemærkningerne til forslaget, hvor der står: »Mange børn ved ikke, hvem de skal sige det til, hvis der er noget, de vil have lavet om«, får man det indtryk, at forslaget er skrevet af nogle mennesker, som har været børn for 50 eller 60 år siden. Jeg har kigget på gennemsnitsalderen for de fem fra venstresocialisterne, og de er i midten af trediverne, men de kan da ikke følge med i, hvad der rører sig blandt børn i dag.

Jeg hørte radio i går eftermiddags. Først hørte jeg Radio Rita for børn, lavet af børn og om børn. Så hørte jeg børneradioen, og jeg sluttede med TV i går aftes, hvor der var Kajplads 114 – ungdomskanalen i TV – oppe fra Holbæk, hvor der også var flere hundrede børn, der meget klart og meget tydeligt gjorde opmærksom på, hvad de mente om samfundet, og hvad de havde af ønsker, krav og behov. Denne ordening var måske relevant for 20 eller 30 år siden, men der er ingen danske børn, der i dag ikke ved, hvem de skal sige det til, hvis der er noget, de er utilfredse med. Det passer ikke i 1985.

Der står også i forslaget, at der tages for lidt hensyn til børnene, når folketingsvedtager love, og når kommunerne planlægger. Og så står der i tredje afsnit, linje 4 – og det er det eneste, der direkte har chokeret mig i bemærkningerne til forslaget: »Det skyldes ikke altid ond vilje.« Man siger altså, at de fleste af de love og bestemmelser, som vedtages i folketingsvedtager og i kommunalbestyrelser vedrørende børn, vedtages med ond vilje. Det kan da ikke være rigtigt.

Justitsministeren nævnte et par eksempler. Lad mig nævne forslagene om ændringer i adoptionsloven og i folkeskoleloven og vedtagelsen i foråret, om hvorvidt man skulle have atomkraft ud af energiplanlægningen eller ej. Alle disse lovforslag vedrører jo børn og det samfund, de skal leve i fremover. Der var uenighed om dem, men jeg er da helt sikker på, at både tilhængerne og modstanderne gik ind for det, som de mente ville skabe et bedre samfund for børnene. Alle var vel besjælet af den tro, at de ved at stemme enten ja eller nej til de forslag skabte et bedre samfund, og det viser vel bare, at vi også ind imellem er uenige om, hvad der er bedst for det enkelte barn. Sådan er det jo også i familien. Nogle opdrager deres børn på den ene måde, nogle på den anden. Hvad skulle en stakkels børneombudsmand have svaret til disse forslag, hvis man havde sendt dem ud? Det kunne blive det ene den ene gang og noget andet den anden gang.

Lad mig afslutningsvis sige, at vi kan ikke støtte forslaget, for vi er overbevist om, at varetagelse af børns interesser, påregning af børns behov, forbedring af børns levevilkår og det forebyggende arbejde for, at børn ikke bringes i konflikt med samfundet, alle disse opgaver bedst løses så tæt og så nær ved børnene som muligt, og det vil sige, det er opgaver, der skal løses af forældrene, skolen, socialforvaltningen og i det samarbejde mellem socialforvaltning, skole og politi, som foregår i næsten alle danske kommuner. Det vil være til gavn for børnene.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg kan forstå, at hr. Helge Adam Møller hørte radio i går, bl.a. Radio Rita, og tog det som udtryk for, hvad børn mener. Men hr. Helge Adam Møller vil formentlig have be-